

UCHWAŁA

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

Protokolant starszy sekretarz sądowy Anna Tarasiuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2020 r. w W.

wniosku Prokuratora Okręgowego w Z., o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. – K. Ś., w związku z zamiarem postawienia jej zarzutu, że w dniu 9 listopada 2017 r. w L., woj. (...), podczas spotkania w Kuratorium Oświaty w L. stosowała groźbę bezprawną spowodowania postępowania karnego wobec dyrektor Zespołu Szkół w K. U. W., w celu zmuszenia jej do złożenia rezygnacji z funkcji dyrektora tej placówki, tj. czynu z art. 191 § 1 k.k.

uchwała:

odmówić podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 25 marca 2020 roku Prokurator Okręgowy wniósł o zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej K. Ś. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. za to, że w dniu 9 listopada 2017 roku w L., woj. (...), podczas spotkania w Kuratorium Oświaty w L. stosowała groźbę bezprawną spowodowania postępowania karnego wobec U. W. - dyrektor Zespołu Szkół w K., w celu zmuszenia jej do złożenia rezygnacji z funkcji dyrektora tej placówki, tj. czynu z art. 191 § 1 k.k.

K. Ś. złożyła na piśmie z dnia 4 czerwca 2020 r. oświadczenie w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej i wniosła o nieuwzględnienie wniosku o pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej. Swoje stanowisko uzupełniła ustnie na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2020 r.

Na podstawie dołączonych do wniosku dowodów Sąd Najwyższy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

K. Ś. z dniem 30 marca 2010 roku została powołana na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. (k. 751). W okresie od 1 maja 2016 roku do 31 października 2016 powierzono jej funkcję Zastępcy Prokuratora Rejonowego w L. (k. 752), a następnie od dnia 1 listopada 2016 funkcję Prokuratora Rejonowego w L. (k. 753, 754). W 2017 roku starszy syn K. Ś. uczęszczał do Zespołu Szkół im. (...) w K. Funkcję dyrektora tej szkoły pełniła U. W. W okresie od września 2017 roku do listopada 2017 doszło do wielu spotkań dyrektor U. W. z reprezentantami rodziców. W spotkaniach tych aktywny udział brała K. Ś., która artykułowała swoje niezadowolenie ze sposobu zarządzania szkołą przez panią dyrektor U. W. Doprowadziło to do konfliktu między kobietami.

Na spotkanie w dniu 25 września 2017 roku w szkole odbyło się zebranie z rodzicami klas podstawowych i gimnazjalnych. Podczas zebrania U. W. omówiła zasady działania szkoły na rok szkoły 2017/2018 oraz przedstawiła najważniejsze osiągnięcia szkoły. Dyrektor poinformowała nadto o kontroli w szkole, przeprowadzonej, w dniu 18 września 2018 roku, przez Kuratorium Oświaty w L. Powodem kontroli była skarga złożona przez U. O., członka Rady Rodziców, która była niezadowolona z jakości i poziomu nauczania muzyki oraz współpracy dyrektor szkoły z Radą Rodziców. Kontrola nie potwierdziła zarzutów zawartych w skardze. Następnie głos zabrala K. Ś., która przywołując statystyki wyraziła swoje niezadowolenie z wyników odniesionych przez szkołę na egzaminie gimnazjalnym. W emocjonalnym wystąpieniu sformułowała oczekiwanie, aby nauczyciele bardziej przykładali się do pracy, wskazując, że w przypadku niewywiązywania się ze swoich obowiązków będą wobec nich kierowane pozwy cywilne i zbiorowe. Zwróciła się także do rodziców, aby kierowali do niej wszelkie informacje dotyczące niewywiązywania się przez nauczycieli ze swoich obowiązków, wskazując, że jest pracownikiem Prokuratury Rejonowej w L.. Nadto sformułowała wobec dyrektor U. W. szereg postulatów dotyczących kwestii organizacyjnych szkoły. Na prośbę U. W. wystąpienie K. Ś. D. zostało przedłożone pani dyrektor w formie pisemnej. Po zebraniu ogólnym rodziców odbyły się zebrania rodziców w wychowawcami,

podczas, których wybrano przedstawicieli Rady Rodziców z poszczególnych klas. Z klasy, do której uczęszczał syn K. S. D., wybrana została U. O.

Pismem z dnia 12 października 2017 roku dyrektor U. W. odpowiedziała na postulaty złożone przez K. Ś. D. na zebraniu w dniu 25 września 2017 roku.

W dniu 18 października 2017 roku odbyło się spotkanie Prezydium Rady Rodziców z przedstawicielami trójek klasowych, podczas, którego na Przewodniczącą Rady Rodziców została wybrana większością głosów K. Ś.. W trakcie spotkania U. O. złożyła oświadczenie, że rezygnuje z reprezentowania klasy 3a i nie będzie brała udziału w głosowaniu na Przewodniczącą Rady Rodziców.

W dniu 25 października 2017 roku odbyło się spotkanie w Urzędzie Gminy w K., którego inicjatorem był wójt Gminy K. - K. Ł.. W spotkaniu uczestniczyła m.in. K. Ś. oraz U. W. i S. G. – wicedyrektor szkoły. Podczas spotkania poruszono między innymi problem współpracy dyrektor U. W. z Radą Rodziców. W swoim stanowisku U. W. wskazała, że według jej wiedzy wybór przewodniczącego Rady Rodziców był niezgodny z prawem. Wówczas K. Ś. powiedziała, że oczekuje decyzji wójta o odwołaniu U. W. ze stanowiska Dyrektora Zespołu Szkół. Zapowiedziała, że jeżeli U. W. sama ustąpi ze stanowiska to informacje jako posiada nie będą upublicznione. Wskazała nadto, że będzie dążyła do odwołania U. W. ze stanowiska Dyrektora Zespołu Szkół w K. i złożyła na ręce wójta pismo w tej kwestii.

W dniu 8 listopada 2017 roku odbyło się spotkanie zorganizowane przez Wójta Gminy K., w którym z ramienia szkoły uczestniczył jedynie wicedyrektor S. G.. W spotkaniu brał udział także przedstawiciel lokalnego czasopisma „W.”. Przedmiotem spotkania był wniosek o odwołanie U. W. ze stanowiska Dyrektora Zespołu Szkół w K., Podczas spotkania K. Ś. przedstawiła szereg nieprawidłowości, których dopuściła się Dyrektor Zespołu Szkół w K. i zapowiedziała, że skieruje wszelkie możliwe kontrole do szkoły.

W dniu 9 listopada 2017 roku odbyło się spotkanie mediacyjne z inicjatywy Kuratora Oświaty w L.. W spotkaniu wzięli udział przedstawiciele Kuratorium Oświaty w L., wójt gminy K. i jego zastępca, U. W., S. G., K. Ś. i U. O. jako

przedstawiciele rodziców oraz M. A. i M. B. jako przedstawiciele Rady Rodziców. Spotkanie miało na celu wyjaśnienie problemów zaistniałych w Zespole Szkół w K. oraz rozwiązywanie sytuacji konfliktowej między dyrektorem, a częścią rodziców. W trakcie spotkania T. M. - Kurator Oświaty w L. zwróciła się do K. Ś. z pytaniem czy dopuszcza inne rozwiązanie niż odwołanie U. W. ze stanowiska dyrektora. K. Ś. odpowiedziała, że nie widzi innego rozwiązania. Kurator Oświaty w L. zapowiedziała, iż ewentualny wniosek Wójta Gminy K. o odwołanie U. W. ze stanowiska dyrektora zostanie zaopiniowany przez Kuratorium Oświaty negatywnie. Stanowisko pani kurator wywołało emocjonalną reakcję K. Ś.. Z notatki sporządzonej przez J. R. – starszego wizytatora w Kuratorium Oświaty w L. wynika, że po stanowisku pani kurator K. Ś. w emocjonalny sposób zwróciła się do U. W. – „daję Pani 24 godziny na rezygnację ze stanowiska, inaczej zawiadamiam organy ścigania” (cytat za notatką k 6v). Po czym powtórzyła swoją wypowiedź (k. 6v). Z notatki sporządzonej przez wicedyrektora szkoły S. G. wynika zaś, że po stanowisku pani kurator K. Ś. „pod wpływem nerwów i silnych emocji krzyczała, że rozmawiała z rodzicami i oni mają negatywną opinię o p. W. Mówiła o odwołaniu i składa skargę do rzecznika dyscyplinarnego i daje 24 godziny na rezygnację p. U. W. ze stanowiska, bo ma poważne zarzuty, które sformułuje”. W kolejnej wypowiedzi wskazać zaś miała, iż „daję 24 godziny p. W. na rezygnację. Oświadczyła, że ma poważne zarzuty karne i jeśli p. W. nie zrezygnuje to przeleje je na papier i przekaże dalej, mówiła też, że nie może liczyć na Kuratorium”. (k. 175). Obie notatki sporządzane zostały na bieżąco w trakcie spotkania. Po tych wypowiedziach kurator T. M. i B. Ć. sprawująca stanowisko dyrektora w Kuratorium Oświaty, zaapelowały do K. Ś. o niestosowanie gróźb wobec pani dyrektor. W trakcie wypowiedzi K. Ś. usiłowała złożyć pismo na ręce kurator T. M., jednak ta odmówiła informując, iż pisma przyjmuje sekretariat. Na zakończenie spotkania kurator T. M. wskazała, że stworzyła przestrzeń do rozmowy i od zainteresowanych zależy, co z tym zrobią. Poprosiła również o rozmowy za kilka dni dając czas na refleksje.

W dniu 29 listopada 2017 roku odbyło się spotkanie w Gminnym Ośrodku Kultury w K. z inicjatywy wójta gminy K.. W spotkaniu brał udział Wojewoda L. – P. C., przedstawiciele kuratorium T. M. i B. Ć., wójt gminy K. – K. Ł., przedstawiciel

kancelarii prawnej obsługującej gminę K. – T. G., przedstawiciele władz szkoły – U. W. i S. G. oraz czworo rodziców: U. O., G. Z., M. K. oraz K. Ś. Podczas spotkania wojewoda uznał, że Rada Rodziców została wybrana demokratycznie. U. W. poprosiła, aby K. Ś. nie rozwiązywała konfliktów za pomocą mediów, a w szczególności prowadzonego bloga internetowego.

Po tym spotkaniu prowadzony blog internetowy został zlikwidowany. K. Ś. swoją aktywną postawę rodzicielską skoncentrowała na kierowaniu pismo do szkoły w różnej formie. Pisma dotyczą działań na szeroko pojętym polu edukacji.

W dniu 3 stycznia 2019 roku K. Ś. złożyła rezygnację z funkcji Prokuratora Rejonowego w L. Powodem tej decyzji był artykuł, który ukazał się w dniu 31 stycznia 2018 roku w Gazecie (...) pt. „Zbuntowany (...)” (k. 419).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 135 § 1 ustawy – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz 740 – dalej także „**ustawa**”), prokurator nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia sądu dyscyplinarnego. Natomiast na podstawie art. 135 § 5 ustawy, sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Zadaniem sądu dyscyplinarnego jest zatem weryfikacja przedstawionego materiału procesowego w kierunku ustalenia, czy istnieją ustawowe przesłanki wymagane dla uchylenia immunitetu, w postaci dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, że podejrzenie „dostateczne” to znacznie więcej niż podejrzenie „uzasadnione” w rozumieniu art. 303 k.p.k., gdyż na tym etapie w przypadku jakichkolwiek wątpliwości co do otrzymanych informacji organ jest już uprawniony do dokonania ich procesowej weryfikacji. Dlatego to podejrzenie powinno być oparte nie tylko na konkretnych, lecz także wiarygodnych dowodach. Nie chodzi tu jednak o ustalenie, że określona osoba popełniła przestępstwo, lecz o to, że zebrane dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia tego faktu (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2005 r., SNO 43/05).

Zatem w postępowaniu o uchylenie immunitetu zadaniem sądu dyscyplinarnego jest ustalenie czy czyn przedstawiony we wniosku prokuratora wyczerpuje znamiona przestępstwa, oraz czy zebrane przez oskarżyciela dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie, że sędzia (prokurator) czyn ten popełnił.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego podkreśla się również że sformułowanie „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa” jest nieostre i zależy od konkretnych okoliczności sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 października 2004 r., SNO 40/04). W innych orzeczeniach wskazano również, że podejrzenie popełnienia przestępstwa musi być w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu jak i zaistnienia wszystkich znamion konkretnego przestępstwa (por. uchwały Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 maja 2007 r., SNO 21/07; uchwała Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 lipca 2011 r., SNO 32/11). W takich warunkach, do obowiązków sądu dyscyplinarnego, na skutek postępowania zainicjowanego wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego/prokuratora będzie należała weryfikacja przedstawionych wraz z wnioskiem dowodów w celu stwierdzenia przesłanki dostatecznie uzasadnionego popełnienia przestępstwa, z zastrzeżeniem, że kontrola ta ma charakter merytoryczny, ale nie musi prowadzić do wysokiego poziomu przekonania sądu co do popełnienia czynu i winy sprawcy, co nie zmienia faktu, że wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wymaga ustalenia stanu dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, ale o stopniu wyższym niż zwykle (por. uchwała Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 17 kwietnia 2012 r., SNO 3/12; uchwała Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 września 2007 r., SNO 58/07). W innych orzeczeniach Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego podkreśla się, że podejrzenie popełnienia przestępstwa jest w pełni uzasadnione, gdy nie nasuwa istotnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do czynu, jak i występowania innych znamion przestępstwa, prowadząc do uchylenia immunitetu, jako aktu celowego, zmierzającego w kierunku, aby sędzia odpowiadał karne, a nie w celu jedynie

umożliwienia wszczęcia postępowania karnego (por. uchwała Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 lipca 2011 r., SNO 32/11).

Zdaniem Sądu wniosek na uwzględnienie nie zasługuje z uwagi na nie wykazanie, że podejrzenie popełnienia przestępstwa jest w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu jak i zaistnienia wszystkich znamion konkretnego przestępstwa. W ocenie Sądu zwrócić należy uwagę, że do znamion przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. należy stosowanie groźby bezprawnej, która musi być realna i wywoływać u obiektywnego obserwatora przekonanie, że jej użycie może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego zgodnie z wolą sprawcy. Zgodnie z poglądami doktryny, które Sąd rozpoznający sprawę podziela, mimo, że z literalnego brzmienia ustawy wynika, że w przypadku groźby karalnej z art. 190 k.k. wymagane jest, żeby zapowiedź wyrządzenia dolegliwości była na tyle poważna, by móc wzbudzić w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, to ze względów funkcjonalnych, warunek ten należy odnosić również do dwóch pozostałych odmian groźby bezprawnej, opisanych w art. 115 § 12 k.k., czyli groźby spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci (por. Jarosław Majewski; Komentarz do art.115 Kodeksu karnego Stan prawny: 2016.08.01, Nb 17 i powołane tam poglądy doktryny: S. Hypś (w:) F. Ciepły, M. Gałązka, A. Grześkowiak, R.G. Hałas, S. Hypś, D. Szeleszczuk, K. Wiak, Kodeks karny..., teza 4 do art. 115 § 12; podobnie A. Wąsek (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks..., s. 397 oraz Andrzej Zoll: Komentarz do art.191 Kodeksu karnego Stan prawny: 2017.09.30 Nb 13). Zatem groźba spowodowania postępowania karnego stanowi groźbę bezprawną w rozumieniu art. 115 § 12 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. tylko wtedy, kiedy jest ona na tyle poważna, że jest zdolna do wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, iż zostanie spełniona. Sąd rozpoznający sprawę nie podziela tej części poglądów orzeczniczych, które w ramach wykładni literalnej tego przepisu prezentują stanowisko odmienne (por. np. postanowienia SN: z dnia 6 czerwca 2011 r., V KK 128/11, oraz z dnia 27 marca 2014 r., I KZP 2/14, OSNKW 2014, nr 7, poz. 53). Bowiem jak przyjęto w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r. (sygn. akt II KK 120/12) przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. jest przestępstwem

czynnościowym (formalnym) a nie materialnym ... Groźba bezprawna, jako postać popełnienia przestępstwa z art. 191 § 1 k.k., musi być realna, tzn. wywoływać u obiektywnego obserwatora przekonanie, że jej użycie może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego zgodne z wolą sprawcy.

Z uzasadnienia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej przekonywującą nie wynika na jakiej podstawie, wskazywana w jego treści groźba spowodowania postępowania karnego względem U. W. mogła wzbudzić przekonanie, że jej użycie mogło wpłynąć na zachowanie zgodne z wolą sprawcy, za wyjątkiem jej subiektywnego przekonania o takim stanie rzeczy, które to stanowisko też nie jest jednoznaczne. Mimo, że okoliczność braku wpływu ewentualnej groźby, oceniane przez pryzmat obiektywnego obserwatora, nie mogą być wywiedzione z faktu niezłożenia rezygnacji przez U. W., to ocena materiału dowodowego również jednoznacznie do takich wniosków nie prowadzi. Przeważająca część świadków, biorących udział w spotkaniu głównie w dniu 28 września 2017 r. i nieobecnych na spotkaniu w dniu 9 listopada 2017 r., obawę realnego spełnienia groźby odnosiła do siebie i to w związku z formułowanymi ostrzeżeniami o złożeniu pozwów cywilnych i zbiorowych, które jako groźba spowodowania postępowania cywilnego nie należą do znamion przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. i w związku z którymi nie widzieli również potrzeby składania wniosku o ściganie (świadkowie: D. M., A. R., I. K., I. S., M. O., A. K., B. W., E. W.) Inn uczestniczy spotkania z dnia 9 listopada 2017 r., w tym K. Ł., w ogóle nie odebrał wypowiedzianych ostrzeżeń jako groźby, w szczególności, że nie kwalifikował wypowiedzi jako groźby spowodowania postępowania karnego, ale dyscyplinarnego. W szczególności, że jak jednoznacznie wynika z materiału dowodowego, żadne konkretne zarzuty karne w trakcie spotkania nie były formułowane, w szczególności, że z zeznań uczestników spotkania z dnia 9 listopada 2017 r. nie wynika też jednoznacznie, czy padał zarzut spowodowania postępowania karnego, czy też chodziło o postępowanie dyscyplinarne, które zostało zainicjowane przez K. Ś. D.. Wprawdzie dla świadka T. M. brzmiało to jak ultimatum, to z kolei U. O. czy M. A. żadnych groźb spowodowania postępowania karnego nie słyszały ale jedynie ultimatum ustąpienia dyrektor i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, które zgodnie z poglądami

doktryny nie wypełnia znamion zarzucanego czynu z art. 191 k.k., a tym samym też nie mogły wywołać realnej obawy spełnienia groźby spowodowania postępowania karnego. Jak się przyjmuje w literaturze nie stanowi groźby karalnej ani groźba spowodowania wszczęcia postępowania w sprawie o wykroczenie, ani w sprawie nieletniego, ani wreszcie groźba spowodowania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego (zob. M. Mozgawa, *Przestępstwa przeciwko wolności*, [w:] A. Marek (red. naczelny), J. Warylewski (red. tomu), *System prawa karnego...*, Tom 10, s. 462–463 Nb 248).

Ponadto sama pokrzywdzona w treści pisma, które zostało potraktowane jako zawiadomienie o przestępstwie podała, że nie ma sobie nic do zarzucenia, co powodowałoby u niej obawę przed wynikami ewentualnego postępowania karnego (k. 3). Natomiast składając obszernie wyjaśnienia (k. 18 -23 i 706-708) jako skutek działań K. Ś. wskazywała na atmosferę związaną z podjętymi przez grupę rodziców działaniami związanymi z prowadzoną przez nią placówką, obowiązek udzielania odpowiedzi na liczne pisma i wnioski, co jej zdaniem przybrało formę nękania. Składanie skarg, rozpowszechnianie treści na temat sposobu prowadzenia szkoły, inicjowanie kontroli i podnoszenie zarzutów, które mogłyby doprowadzić do odpowiedzialności dyscyplinarnej U. W., a w konsekwencji odwołania jej ze stanowiska, nie tylko nie dowodzi zarzutu groźby spowodowania postępowania karnego, ale również nie uzasadnia twierdzenia, że taka groźba była na tyle realna, że mogła wywołać obiektywnie uzasadnione przekonanie, że może wpłynąć na zachowanie zgodne z wolą sprawcy.

Znamiennym jest, że faktycznie uzasadnienie zarzutu objętego wnioskiem prokuratora dotyczy jednej wypowiedzi, którą sformułować miała K. Ś. w trakcie spotkania w dniu 9 listopada 2017 r., a faktycznie zarzuty które mogły zostać zawarte we wniosku o wszczęcie postępowania przygotowawczego, sformułowane zostały w jej wniosku dyscyplinarnym, skierowanym wobec U. W.. Brak reakcji właściwych organów dyscyplinarnych i nie podjęcie żadnych czynności mógł uzasadniać dalsze zaniechanie K. Ś. w tym zakresie (ustane oświadczenie w przedmiocie wniosku złożone na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2020 r.).

Zdaniem Sądu, burzliwy przebieg spotkań, w których uczestniczyli przedstawiciele rodziców, w tym K. Ś. oraz U. W. w drugiej połowie 2017 r., a wynikający z rozbieżnych wniosków co do sposobu prowadzenia szkoły i wyników uczniów, w której U. W. pełniła funkcje dyrektora placówki, treść korespondencji wymienianej między tymi osobami oraz wzajemność oskarżeń nie daje podstaw do przyjęcia, że sformułowane jednorazowo na zebraniu ostrzeżenie, kwalifikowane przez wnioskodawcę jako groźba bezprawna, dostatecznie uzasadnia fakt popełnienia przestępstwa, uzasadniająca uchylenie immunitetu.

W związku z powyższym, stwierdzając brak dostatecznego uzasadnienia popełnienia przestępstwa, wniosek prokuratora o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator K. Ś., na podstawie art. 135 § 1 i 5 w zw. z art. 145 § 1a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2019 r., poz. 740 – tekst jednolity), na uwzględnienie nie zasługiwał, co skutkowało odmową podjęcia uchwały w tym przedmiocie.